

Arrest

nr. 79 054 van 12 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest nr. 217 654 van 1 februari 2012 van de Raad van State waarbij het arrest nr. 53 259 van 16 december 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt vernietigd.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN EENOO, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 28 september 2009 en heeft zich vluchteling verklaard op 29 september 2009.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 12 november 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 16 augustus 2010.

1.3. Op 6 september 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u de Iraakse nationaliteit bezitten, sijiet zijn en geboren zijn in Jubeish in Nasseriya. U verklaarde sinds uw kindertijd in het dorp Al Alwan in de buurt van de stad Al-Qurna (provincie Basra) te hebben gewoond. U zou nooit politiek actief zijn geweest en verklaarde geen problemen te hebben gekend met de Iraakse overheid. U zou in Irak als bulldozerchauffeur uw brood hebben verdiend en voor verschillende aannemers in de bouwsector hebben gewerkt. U verklaarde meer dan eens met één van uw bazen een conflict te hebben gehad. Zo zou één van uw werkgevers u met een pistool hebben bedreigd toen u vroegtijdig een lunchpauze nam. Uw broer Am.(...), een vrachtwagenchauffeur, zou in juni 2007 na zijn werk niet meer naar huis zijn teruggekeerd. Dezelfde avond zouden jullie vernomen hebben dat hij was ontvoerd. Zijn ontvoerders zouden 50.000 dollar hebben geëist in ruil voor zijn vrijlating. Uw familie zou dit bedrag niet hebben kunnen betalen. Sindsdien zou uw familie niets meer van uw broer hebben vernomen. In juli 2009 zou uw broer Al.(...) ontvoerd zijn. Nadat uw vader de ontvoerders 20.000 dollar betaalde, zou uw broer zijn vrijgelaten. U verklaarde dat H.(...) K.(...), jullie stamhoofd, in contact stond met de ontvoerders van uw broer en hen het losgeld overhandigde. Rond 13 augustus 2009 zouden onbekenden u hebben opgebeld. Ze zouden van u 40.000 dollar hebben geëist. U zou uw belagers hebben meegedeeld dat u de gevraagde som geld niet kon betalen. Hierop zou het telefoongesprek zijn beëindigd.

Eind augustus 2009 zou u onderweg naar Al Kioot een 'verdachte' controlepost hebben opgemerkt. U zou uw bulldozer hebben achtergelaten. Toen u in een nabijgelegen bos vluchtte, zou er naar u geschoten zijn. Uw belagers zouden u niet gevolgd zijn. Op 3 september 2009 zou één van uw auto's in brand zijn gestoken. Dezelfde dag zou u opnieuw telefonisch gecontacteerd zijn met de vraag het geld te betalen. Op 10 september 2009 zou u een laatste keer gecontacteerd zijn. Er zou u gevraagd zijn het losgeld dezelfde avond te betalen. Indien u dit geld niet kon betalen, zou u de volgende dag gedood worden. Dezelfde nacht, op 11 september 2009, zou u Al Alwan hebben verlaten en via Zakho naar Turkije zijn gegaan. U zou op 28 september 2009 in België zijn aangekomen. De volgende dag, op 29 september 2009, diende u een asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

Na uw vertrek zouden onbekenden uw vrienden en uw moeder gebeld hebben met de vraag naar uw verblijfplaats. In december 2009 zouden vier gemaskerde mannen het ouderlijke huis in Al Alwan zijn binnengevallen en naar u hebben gevraagd. Uw vader zou geslagen zijn en uw familie zou bedreigd zijn. Na dit incident zou uw familie verhuisd zijn naar Al-Zubair. Sindsdien zouden ze geen problemen meer hebben gekend.

B. Motivering

Dient echter te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève Irak diende te verlaten. Uit uw verklaringen blijkt dat uw familie sinds juni 2007 problemen heeft met onbekenden die jullie afpersen. Eerst zou uw oudste broer An.(...) in juni 2007 ontvoerd zijn. Toen uw familie het losgeld niet betaalde, zouden jullie niets meer van An.(...) hebben vernomen. Ongeveer twee jaar later, in juli 2009, zou uw jongere broer Al.(...) door onbekenden zijn ontvoerd. Na het betalen van losgeld en tussenkomst van het stamhoofd zou hij zijn vrijgelaten. Midden augustus 2009 zouden onbekenden ook u beginnen afpersen zijn. U zou in totaal zo'n drie keer telefonisch gecontacteerd zijn. Uw belagers zouden 40.000 dollar van u hebben geëist. U zou tot 10 september de tijd hebben gekregen om het geld te verzamelen. Toen u dit geld niet kon betalen en ze u bedreigden met de dood, besloot u Irak te verlaten. Kort voor uw vertrek zou u door onbekenden zijn beschoten en zou uw bestelwagen in brand zijn gestoken. Volgens u zijn deze problemen het werk van dezelfde personen die uw familie afpersen. Ten aanzien van deze vrees dient te worden opgemerkt dat de motieven waarop u uw actuele vrees baseert vreemd zijn aan het asiel, inzonderheid omdat ze geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 1, par. A, lid 2 van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen. De kern van uw probleem is louter van gemeenrechtelijke aard, welke niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Tijdens het gehoor voor het CGVS verklaarde u uitdrukkelijk dat bandieten in Irak mensen voor losgeld ontvoeren (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Niets in uw asielrelaas wijst erop dat u in Irak gevisieerd werd omwille van uw politieke of religieuze overtuiging, noch omwille van uw nationaliteit of etnie, noch omwille van het feit dat u zou behoren tot een bepaalde sociale groep. Ook de door u aangehaalde problemen met enkele werkgevers situeren zich in de privé-sfeer en houden geen verband met de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakte dat u bij een eventuele terugkeer naar Irak een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, art. 48/4, paragraaf 2b van de Vreemdelingenwet, namelijk een risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst. Zo zijn uw verklaringen aangaande de problemen die u ertoe hebben aangezet uw land te ontvluchten uitermate vaag, weinig gedetailleerd en bovendien weinig doorleefd.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u geen concrete informatie kon verschaffen over de identiteit van de personen met wie u en uw familie problemen kenden. In juni 2007 werd uw familie, na de ontvoering van uw broer An(...), een eerste keer afgeperst. U verklaarde niets over de identiteit van de ontvoerders van uw broer te weten. Toen u werd gevraagd of de personen waarmee u en uw familie sinds juli 2009 problemen hebben, dezelfde personen zijn als diegenen die twee jaar eerder uw familie hadden lastiggevallen moest u het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Het feit dat u geen enkel begin van informatie kan verschaffen over de identiteit van jullie belagers is merkwaardig. Uit uw asielerklaringen blijkt nochtans dat zowel in 2007 als in 2009 jullie belagers meermaals (telefonisch) contact namen met de familie. U zou zelf drie keer gecontacteerd zijn geweest en met uw belager(s) hebben gesproken. Bovendien zouden er naar aanleiding van de ontvoering van uw jongere broer Al(...) in juli 2009 contacten zijn geweest tussen de ontvoerders en jullie stamhoofd. Hij zou de tussenpersoon zijn geweest tussen uw familie en de ontvoerders. Uit uw verklaringen blijkt dat u op geen enkel ogenblik geprobeerd heeft om via het stamhoofd meer over de identiteit van de personen die uw familie viseren in te winnen (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Dat u in het geheel geen begin van informatie heeft over de hoedanigheid van deze personen en bovendien heeft nagelaten zich hierover te informeren, doet twijfels rijzen bij de ernst van de problemen die u zegt met deze mensen te vrezen.

In dit verband dient voorts te worden opgemerkt dat u ook over de precieze omstandigheden van de ontvoering van uw broer Al(...) uitermate vaag blijft. Zo moest u het antwoord schuldig blijven toen u werd gevraagd waar hij werd vastgehouden en hoe de overhandiging van het losgeld is gebeurd (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Het feit dat zich hierover schijnbaar niet informeerde doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging.

Voor wat betreft het door u aangehaalde incident aan de controlepost eind augustus 2009, dient te worden opgemerkt dat u allerm minst aannemelijk maakte dat de personen aan de mobiele controlepost ook de personen zijn die verantwoordelijk zouden zijn voor het afpersen van uw familie. Het is niet ondenkbaar dat u, door op de vlucht te slaan, argwaan opwekte bij de bewakers aan de controlepost en er daarom naar u werd geschoten. Uw verklaring voor het CGVS als zouden deze personen u te pakken hebben willen krijgen om nadien losgeld van uw familie te eisen, is enkel gebaseerd op vermoedens (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Bovendien verklaarde u zelf dat ze u, toen u probeerde te vluchten, niet probeerden te volgen (zie gehoorverslag CGVS, p.16).

Voor wat betreft de door u neergelegde foto waarmee u uw verklaringen aangaande het incident van 3 september 2009, met name de brand in uw bestelwagen, wenst te staven dient te worden opgemerkt dat uit de foto niet kan worden afgeleid dat het uw bestelwagen betreft. Evenmin kan uit de foto worden afgeleid dat de brand het gevolg is van kwaad opzet.

Voorts dient te worden opgemerkt dat het uitermate vreemd is dat uw belagers na uw vertrek blijkbaar niet meer uit waren op het geld van uw familie. Uit uw verklaringen blijkt dat ze specifiek naar u op zoek waren. De vraag die zich hier opdringt is waarom uw belagers, rekening houdend met het feit dat zij uw familie voordien steeds viseerden omdat ze geld wilden, na uw vertrek blijkbaar niet meer uit waren op het geld van uw familie en vooral uw verblijfplaats wilden kennen (zie gehoorverslag CGVS, 12 en p.14). U maakte onvoldoende aannemelijk waarom de ontvoerders na uw vertrek precies naar u op zoek zouden zijn en uw familie niet meer onder druk werd gezet om het gevraagde losgeld te betalen. Zo is uw verklaring als zou uw broer Al(...) sinds zijn vrijlating niet langer gevisieerd worden en u wordt gezocht, in het licht van uw verklaring als zouden de belagers van uw familie uit zijn op geld, merkwaardig. Toen u werd gevraagd waarom u dan wel wordt gezocht, zei u dat u dat u altijd in contact kwam met aannemers en uw vader en uw broer Al(...) niets te maken hebben met uw zaak (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Ook zei u dat u de oudste was (na het verdwijnen van uw broer An(...)) en alle werk via u ging (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Bovenstaande verklaringen zijn weinig overtuigend aangezien uit uw verklaringen blijkt dat ook uw jongere broer in juli 2009 slachtoffer werd van de afpersers.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u onvoldoende aannemelijk maakte waarom u niet bij uw familie in Al-Zubair (gelegen ten zuiden van Basra) zou kunnen wonen om zo eventuele problemen met uw belagers te ontlopen. Uit uw verklaringen blijkt dat uw familie sinds hun vertrek naar Al-Zubair in december 2009 geen problemen meer heeft ondervonden. Bovendien dient in dit verband te worden opgemerkt dat u geen enkel element of feit aanhaalde waaruit blijkt dat u thans nog in Irak wordt gevisieerd (zie gehoorverslag CGVS, p.13).

Uit bovenstaande dient te worden geconcludeerd dat u onvoldoende elementen aanhaalde waaruit blijkt dat u thans bij een eventuele terugkeer naar Irak een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, art. 48/4, paragraaf 2b van de Vreemdelingenwet, namelijk een risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus op individuele gronden, kan een Iraakse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit Centraal-Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c Vw. toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Iraakees toegekend.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie voor burgers in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat deze veiligheidssituatie regionaal erg verschillend is (zie bijgevoegde SRB inzake "Irak - Actuele veiligheidssituatie in Centraal en Zuid-IRAK" dd. 20 mei 2010).

De daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende (ogenblik waarop een akkoord werd bereikt tussen het Mehdi-leger en de Iraakse overheid), bleef doorgaan in 2009. In 2010 was het aantal veiligheidsincidenten over heel het Iraakse grondgebied in de periode vlak voor de verkiezingen op haar laagste peil sinds vijf jaar en dit ondanks de verhoogde politieke spanning en een aantal belangrijke bomaanslagen o.a. in Bagdad in de aanloop naar de parlementsverkiezingen van maart. Na de verkiezingen zorgde de politieke impasse wel voor grotere onzekerheid en is het geweld vooral in de hoofdstad Bagdad en omgeving gestegen. Het geweld in Irak neemt verschillende vormen aan. Het geweld werd in 2009 overwegend veroorzaakt door bomaanslagen van diverse aard. Een tweede type van geweld dat heel vaak voorkomt zijn beschietingen ('drive-by-shootings', schietpartijen tussen rivaliserende groepen of tussen troepen/politie en opstandelingen). Daarnaast komen ook kidnapping, mortier-en raketaanvallen en de vernietiging van infrastructuur regelmatig voor.

De algemene veiligheidssituatie is verbeterd, maar de geografische spreiding van het geweld en het daarbij behorende risico voor burgers is regionaal erg verschillend. In de vijf Centraal-Iraakse provincies blijft de veiligheidssituatie voor burgers nog steeds erg problematisch. In de Zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie echter sinds geruime tijd erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag.

In het zuiden is het aantal burgerslachtoffers sinds midden 2008 erg gedaald. Ondanks de verbeterde veiligheidssituatie doen sjiietische militante groepen in het zuiden wel een poging om hun netwerken er terug op te bouwen, wat blijkt uit aanslagen die er nog in beperkte mate plaatsvinden. Er zijn echter geen berichten dat het aantal aanslagen opmerkelijk zou zijn gestegen in het zuiden van Irak sinds januari 2010. Wel werden er op 10 mei 2010 vermoedelijk door Al Qaeda een aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd waarvan enkele aanslagen in het zuiden die gericht waren op sjiietische burgers. Toch hebben de terreurgroepen die verantwoordelijk zijn voor deze aanslagen veel minder slagkracht dan in het verleden en kan de globale veiligheidssituatie in het zuiden nog steeds als relatief stabiel worden omschreven.

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Irakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (zie UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers van april 2009, p.18 – p.21).

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat zij actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen. U komt uit de provincie Basra waar de algemene veiligheidssituatie relatief kalm is. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Basra actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Basra aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Tot slot zijn de overige door u neergelegde documenten, met name uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, een woonstbewijs, enkele foto's van uw bulldozer, een foto van uw broer An.(...) in zijn vrachtwagen, en kopieën van de identiteitskaart van uw vader, een woonstkaart van uw vader, een voedselrantsoenkaart en een inschrijvingsbewijs van uw bulldozer, niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen. Zij bevestigen enkel uw identiteit, uw Iraakse afkomst uit Basra en het feit dat u met een bulldozer en uw broer vrachtwagen reed, welke hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (vluchtelingenverdrag), artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967 en de materiële motiveringsplicht, betwist verzoeker in een eerste onderdeel – met betrekking tot de weigering van de erkenning als vluchteling – het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als zou de kern van zijn probleem louter van gemeenrechtelijke aard zijn en niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de vluchtelingenconventie. Verzoeker meent dat hij wel degelijk behoort tot een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4 van de vreemdelingenwet. Het is immers niet de eerste (en laatste) keer dat kinderen van welstellende ouders in Basra ontvoerd worden. Volgens verzoeker kan men zich de vraag stellen of de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel genoeg aandacht heeft besteed aan de specifieke problematiek van ontvoering tegen losgeld, in het bijzonder in de regio van de provincie Basra. Hij verwijst naar de aan het administratief dossier gevoegde Subject Related Briefing (verder: SRB) "Irak" "Actuele veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak" van 20 mei 2010, die hieromtrent een extensieve lijst van feitelijke gegevens bevat waaruit volgens verzoeker slechts eenzijdig wordt geconcludeerd. Verzoeker verduidelijkt dat het fenomeen ontvoering alsook de criminaliteit in de SRB onterecht en zonder nadere toelichting buiten beschouwing wordt gelaten, terwijl de mogelijke impact van beide rechtstreeks het gevolg is van de instabiliteit in de regio en het gebrek aan autoriteit en bescherming. Volgens verzoeker geeft hoger aangehaalde SRB een onvolledige lijst weer van aanhoudende veiligheidsproblemen, betreft de SRB enkel de 'insurgency' gerelateerde veiligheidssituatie en wordt geen rekening gehouden met andere veiligheidsproblemen die het gevolg zijn en/of deel geworden zijn van de oorlogsvoering, zoals ontvoering en criminaliteit. Verzoeker wijst er in dit verband nog op dat in de bestreden beslissing zelf gewag wordt gemaakt van het type geweld dat in 2009 naast bomaanslagen en beschietingen ook regelmatig voorkwam, namelijk kidnapping, mortier- en raketaanvallen en de vernietiging van infrastructuur.

Waar hem vervolgens in de bestreden beslissing wordt verweten onvoldoende kennis te hebben over de achtergrond en identiteit van de personen met wie hij en zijn familie sinds 2007 problemen kenden en die aan de oorsprong van zijn vrees liggen, meent verzoeker dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vereisten van de wettelijke 'bewijslast' die op verzoeker rust, schendt door van hem een volledige kennis te eisen van alle details met betrekking tot al de elementen uit zijn asielrelaas. Volgens verzoeker is het vaststellen of hij al dan niet voldoende kennis heeft over alle mogelijke details van zijn asielrelaas volledig irrelevant voor het toekennen van de vluchtelingen- of subsidiaire beschermingsstatus. Door hieraan toch een doorslaggevend belang te hechten, creëert het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op ontoelaatbare wijze een toegevoegde voorwaarde aan de vluchtelingendefinitie, die geen enkele wettelijke basis heeft aangezien 'een voldoende kennis over alle details van het feitenrelaas' niet als toekenningsvoorwaarde is opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/5 van de vreemdelingenwet, noch in de vluchtelingenconventie of in het UNHCR Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, aldus verzoeker. Hij verwijst in dit verband tevens naar rechtsleer van D. Vanheule. Verzoeker voert aan dat hij zijn volledige medewerking heeft verleend aan de asielinstanties doordat hij alle feiten waarover hij kennis heeft vanaf het eerste interview heeft vermeld en hij besluit dat hij de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging dan ook voldoende aannemelijk heeft gemaakt zodat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem als vluchteling had dienen te erkennen.

In een tweede onderdeel – met betrekking tot de weigering van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus – voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onvoldoende motiveert waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Verzoeker betwist de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de veiligheidssituatie in Zuid-Irak en hij citeert een passage uit de bestreden beslissing, waar wordt gesteld *“In het zuiden is het aantal burgerslachtoffers sinds midden 2008 erg gedaald. Ondanks de verbeterde veiligheidssituatie doen sjiietische militante groepen in het zuiden wel een poging om hun netwerken er terug op te bouwen, wat blijkt uit aanslagen die er nog in beperkte mate plaatsvinden.”* Verzoeker meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hiermee erkent dat er wel degelijk burgers ernstige schade lijden door het gewapend conflict en dat er met andere woorden in zijn regio van herkomst een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zoals bepaald in artikel 48/4 § 2, c) van de vreemdelingenwet, bestaat. Verzoeker voegt hieraan toe dat noch in de vreemdelingenwet, noch in de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad een onderscheid in gradaties van het ‘reëel risico op ernstige schade’ wordt gemaakt. Hij vervolgt dat het bovendien niet relevant is welk type van geweld (in casu ontvoering) de ernstige schade veroorzaakt aan burgers, aangezien ook geweld dat geen deel uitmaakt van het ‘gewapend conflict’ onder de term ‘ernstige schade’ kan vallen, zoals bijvoorbeeld bepaald door artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, dat voorziet in subsidiaire bescherming tegen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Uit hetgeen wordt uiteengezet in het verzoekschrift en op basis van de informatie die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf inroept en ter beschikking stelt, blijkt volgens verzoeker voldoende duidelijk dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen had dienen te erkennen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico op ernstige schade zou lopen en dat hem bijgevolg de subsidiaire beschermingsstatus had moeten worden toegekend.

Tot slot wijst verzoeker erop dat hij een identiteitskaart, een nationaliteitsbewijs en een woonstbewijs heeft neergelegd zodat niet anders kan geconcludeerd worden dan dat hij afkomstig is uit de provincie Basra. Voorts voert hij aan dat in elk individueel geval moet worden beoordeeld of er sprake is van een vlucht- of vestigingsalternatief. Verzoeker meent dat hij in geval van terugkeer naar Irak, hetzij naar Al Alwan in de buurt van de stad Al-Qurna, hetzij naar Al-Zubair gelegen ten zuiden van Basra, het risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en hij verzoekt dan ook om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

Ter terechtzitting legt verzoeker een kopie neer van een overlijdensakte van zijn broer met een beëdigde vertaling. Verzoeker wordt in de gelegenheid gesteld de originele overlijdensakte in te dienen binnen de week, gelegenheid waarvan hij gebruik heeft gemaakt. Samen met de originele overlijdensakte legt verzoeker drie niet-vertaalde documenten neer en een enveloppe van DHL met als verzendingsdatum 25 februari 2011.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) de problemen die zijn familie sinds 2007 heeft met onbekenden die hen afpersen geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffen de status van vluchtelingen en louter van gemeenrechtelijke aard zijn en ook de door hem aangehaalde problemen met enkele werkgevers zich situeren in de privé-sfeer en geen verband houden met de vluchtelingenconventie, (ii) zijn verklaringen aangaande de problemen die hem ertoe hebben aanzet zijn land te ontvluchten uitermate vaag, weinig gedetailleerd en bovendien weinig doorleefd zijn, hij in het bijzonder geen concrete informatie kon verschaffen over de identiteit van de personen met wie hij en zijn familie sinds juni 2007 problemen kenden, hij ook over de precieze omstandigheden van de ontvoering van zijn broer Ali uitermate vaag blijft, hij met betrekking tot het door hem aangehaalde incident aan de controlepost eind augustus 2009 allerm minst aannemelijk maakt dat de personen aan de mobiele controlepost ook de personen zijn die verantwoordelijk zouden zijn voor het afpersen van zijn familie, zoals wordt toegelicht, uit de foto waarmee hij de brand in zijn bestelwagen wenst te staven niet kan worden afgeleid dat het zijn bestelwagen betreft, noch dat de brand het gevolg is van kwaad opzet, het voorts uitermate vreemd is dat zijn belagers, die zijn familie voordien steeds viseerden omdat ze geld wilden, na zijn vertrek blijkbaar niet meer uit waren op het geld van zijn familie en vooral zijn verblijfplaats wilden kennen en hij onvoldoende aannemelijk maakt waarom hij niet bij zijn familie in Al-Zubair (gelegen ten zuiden van Basra) zou kunnen wonen om zo eventuele problemen met zijn belagers te ontlopen, temeer uit zijn verklaringen blijkt dat zijn familie na hun vertrek naar Al-Zubair in december 2009 geen problemen meer

heeft ondervonden en hij bovendien geen enkel element of feit aanhaalde waaruit blijkt dat hij thans nog in Irak wordt gevisieerd, zodat dient te worden geconcludeerd dat hij onvoldoende elementen aanhaalt waaruit blijkt dat hij thans bij een eventuele terugkeer naar Irak een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers uit Basra actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Basra geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en verzoeker bovendien zelf geen elementen aanvoert die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (iv) de overige door hem neergelegde documenten niet van dien aard zijn dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen daar ze enkel zijn identiteit, zijn Iraakse afkomst uit Basra en het feit dat hij met een bulldozer en zijn broer met een vrachtwagen reed, gegevens welke niet ter discussie staan.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.4. Betreffende de door verzoeker aangehaalde problemen die hij in het verleden met een aantal van zijn werkgevers zou hebben gekend, wordt in de bestreden beslissing terecht geoordeeld dat deze problemen zich situeren in de privé-sfeer en geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag, overweging welke door verzoeker overigens niet wordt betwist. Genoemde problemen kunnen evenmin worden beschouwd als voldoende zwaarwichtig om te besluiten dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen.

2.5.1. Wat betreft de door verzoeker aangehaalde problemen die de rechtstreekse aanleiding zouden zijn geweest tot zijn vlucht uit Irak, namelijk afpersing en bedreiging door onbekenden van zijn familie sinds juni 2007, wordt in de bestreden beslissing onder meer opgemerkt dat verzoeker uitermate vaag blijft over de precieze omstandigheden van de ontvoering van zijn broer Ali, dat hij met betrekking tot het door hem aangehaalde incident aan de mobiele controlepost eind augustus 2009 allerm minst aannemelijk maakt dat de personen aan de mobiele controlepost ook de personen zijn die verantwoordelijk zouden zijn voor het afpersen van zijn familie, dat uit de foto waarmee hij de brand in zijn bestelwagen wenst te staven niet kan worden afgeleid dat het zijn bestelwagen betreft, noch dat de brand het gevolg is van kwaad opzet en dat het voorts uitermate vreemd is dat zijn belagers, die zijn familie voordien steeds viseerden omdat ze geld wilden, na zijn vertrek blijkbaar niet meer uit waren op het geld van zijn familie en vooral zijn verblijfplaats wilden kennen. Tegen deze pertinente vaststellingen en overwegingen, die steun vinden in het administratief dossier en die de geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden vrees voor afpersers in ernstige mate ondermijnen, wordt in voorliggend verzoekschrift niet het minste verweer gevoerd. Dienvolgens blijft de motivering in dit verband zoals opgenomen in de bestreden beslissing onverminderd overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.5.2. De geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde problemen met afpersers wordt verder onderuit gehaald door de vaststelling dat hij geen concrete informatie kan verschaffen over de identiteit van de personen met wie hij en zijn familie nochtans reeds sinds 2007 problemen kenden. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in voorliggend verzoekschrift, betreft de identiteit van de personen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten allerm minst een detail doch raakt deze informatie aan de kern van zijn vluchtrelaas, zodat de argumentatie dienaangaande in

het verzoekschrift en de verwijzing naar rechtsleer niet dienend is. Het louter bagatelliseren van deze informatie vermag niet afbreuk te doen aan de pertinente motivering van de bestreden beslissing waar in dit verband wordt geoordeeld als volgt: *"In juni 2007 werd uw familie, na de ontvoering van uw broer Anma, een eerste keer afgeperst. U verklaarde niets over de identiteit van de ontvoerders van uw broer te weten. Toen u werd gevraagd of de personen waarmee u en uw familie sinds juli 2009 problemen hebben, dezelfde personen zijn als diegenen die twee jaar eerder uw familie hadden lastiggevalen moest u het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Het feit dat u geen enkel begin van informatie kan verschaffen over de identiteit van jullie belagers is merkwaardig. Uit uw asielverklaringen blijkt nochtans dat zowel in 2007 als in 2009 jullie belagers meermaals (telefonisch) contact namen met de familie. U zou zelf drie keer gecontacteerd zijn geweest en met uw belager(s) hebben gesproken. Bovendien zouden er naar aanleiding van de ontvoering van uw jongere broer Al(...) in juli 2009 contacten zijn geweest tussen de ontvoerders en jullie stamhoofd. Hij zou de tussenpersoon zijn geweest tussen uw familie en de ontvoerders. Uit uw verklaringen blijkt dat u op geen enkel ogenblik geprobeerd heeft om via het stamhoofd meer over de identiteit van de personen die uw familie viseren in te winnen (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Dat u in het geheel geen begin van informatie heeft over de hoedanigheid van deze personen en bovendien heeft nagelaten zich hierover te informeren, doet twijfels rijzen bij de ernst van de problemen die u zegt met deze mensen te vreezen."*

2.5.3. In zoverre verzoeker nog argumenteert dat hij behoort tot een sociale groep aangezien kinderen van welstellende ouders in Basra een geveiseerd doelwit vormen voor bandieten die mensen ontvoeren tegen losgeld, benadrukt de Raad vooreerst dat het behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het desgevallend behoren tot een bepaalde groep dan ook irrelevant.

Dat verzoeker uit een welstellende familie komt (administratief dossier, stuk 3, p. 11), die gedurende twee jaar lang problemen kende met afpersers, waar reeds twee leden van de familie werden ontvoerd voor losgeld en een derde werd afgeperst en bedreigd, maakt het naar het oordeel van de Raad des te meer ongeloofwaardig dat verzoeker en zijn familie zich zelfs niet de moeite hebben getroost om de politie in te schakelen of ergens hulp te gaan zoeken voor hun aanhoudende problemen, temeer verzoeker geen plausibele verklaring biedt voor dit nalaten. De Raad leest in dit verband in het gehoorverslag: *"U ooit klacht neergelegd bij politie/mukhtar, ...Sheikh? We hebben geen bewijzen want we weten niet wie ons viseren. We weten niet wie daders zijn. De politie kan niets doen. En bewijsstukken van Sheikh, die kwam tussen bij ontvoering broer Al(...)? Wat moet hij geven van bewijzen?"* (administratief dossier, stuk 3, p. 13). Dat verzoeker en zijn familie twee jaar lang niets ondernamen om de afpersers een halt toe te roepen omdat zij hun identiteit niet zouden hebben gekend, kan de Raad niet in het minst overtuigen en zet verzoekers algehele geloofwaardigheid finaal op de helling. Niets belette hen immers om een klacht tegen onbekenden in te dienen. De Raad benadrukt te dezen dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Internationale bescherming kan immers slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op rechtsbescherming vanwege zijn nationale autoriteiten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat de politie onwillig of niet in staat zou zijn om hem en zijn familie bescherming te verlenen.

2.5.4. De geloofwaardigheid van verzoekers relaas wordt fundamenteel ondermijnd door het indienen van de overlijdensakte van zijn broer Anmar. Immers, volgens verzoekers verklaringen werd zijn broer Anmar ontvoerd in juni 2007, kon de familie het gevraagde losgeld van 50.000 dollar niet betalen en zou de familie niets meer gehoord hebben van Anmar, terwijl uit de overlijdensakte, gedagtekend 20 mei 2010, blijkt dat Anmar overleed in juni 2007 in Bagdad en dat zijn vader het overlijden heeft gemeld (vertaling overlijdensakte nrs. 1, 11 en 14). Voorts vermeldt de vertaling van de overlijdensakte verderop dat *"Het lijk door Bagdad Operations Command bij ons is gebracht volgens doc. Nr. 3491 op 25/05/2010 om 10uur"* en tekent de dokter op 30/05/2010, datum afgifte van de overlijdensakte. Gelet op de anomalieën in de tekst van de overlijdensakte en mede in acht genomen dat verzoeker van het overlijden van Anmar met geen woord repte tijdens het gehoor op 16 augustus 2010, kan aan dit document geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Bij de drie andere documenten, opgesteld in het Arabisch, werd geen vertaling gevoegd zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Bijgevolg worden deze documenten niet in aanmerking genomen. De neergelegde DHL enveloppe wijzigd niets aan deze vaststellingen.

2.5.5. Zo al enig geloof zou worden gehecht aan het door verzoeker opgediste relaas – quod non – toont hij niet aan dat zijn beweerde problemen het lokale niveau overstijgen en dat hij zich niet elders in Irak zou kunnen vestigen en. Immers, zoals reeds wordt aangehaald in de bestreden beslissing blijkt uit verzoekers verklaringen dat zijn familie in december 2009 verhuisde naar Al-Zubair en dat zij sindsdien geen problemen meer hebben ondervonden (administratief dossier, stuk 3, p. 4 en p. 13). Van verzoeker kan dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich bij zijn familie in Al-Zubair vestigt in om zich aan de beweerde problemen met de afpersers te onttrekken. Dit klemmt des te meer daar hij geen enkel element of feit aanhaalt waaruit blijkt dat hij thans nog in Irak wordt gevisieerd. Tijdens zijn gehoor gevraagd of er momenteel nog aanwijzingen zijn dat hij nog wordt gezocht in Irak, stelde verzoeker slechts: *“laatste was dat vader werd geslagen en daarom gevlucht naar Zubeir, maar ze zullen niemand vergeten. Er is geen veiligheid in Irak en iedereen vermoord iedereen er is chaos, moorden overal en daarom besliste ik Irak te verlaten.”* Er dient derhalve te worden vastgesteld dat verzoeker beschikt over een intern vluchtalternatief in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet, uit welk artikel volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. De loutere ontkenning in voorliggend verzoekschrift van dit intern vluchtalternatief is niet dienend.

2.6.1. Zo verzoeker nog kritiek uit op de informatie vervat in de aan het administratief dossier gevoegde Subject Related Briefing “Irak” *“Actuele veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak”* van 20 mei 2010, waarin volgens verzoeker enkel de ‘insurgency’ gerelateerde veiligheidssituatie wordt behandeld en geen rekening wordt gehouden met andere veiligheidsproblemen die het gevolg zijn en/of deel geworden zijn van de oorlogsvoering zoals ontvoering en criminaliteit, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 9 maart 2012 aan de Raad een update van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak heeft laten geworden, welke bij aangetekend schrijven van 12 maart 2012 aan verzoeker werd overgemaakt. Wat betreft de vormen van geweld die voorkomen in Zuid-Irak leest de Raad in deze Subject Related Briefing *“De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak”* van 30 november 2011: *“In het Zuiden zijn er in 2011 weinig noemenswaardige aanslagen gepleegd. Als er aanslagen gepleegd worden dan is het aantal burgerslachtoffers laag. Milities blijven in het Zuiden kleinschalige aanslagen organiseren, maar deze aanslagen zijn hoofdzakelijk gericht tegen de overblijvende Amerikaanse aanwezigheid en in mindere mate tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Deze kleinschalige aanslagen kwamen de voorbije maanden regelmatig voor, in het licht van de onderhandelingen over het al dan niet verlengen van de Amerikaanse aanwezigheid na 2011. Deze milities zijn radicaal gekant tegen een verlenging van de Amerikaanse aanwezigheid en laten op die manier hun ongenoegen blijken. De meest in het oog springende aanslagen waarbij nog af en toe in één klap een groot aantal burgerslachtoffers vallen in Zuid-Irak zijn de aanslagen op pelgrims rond de sjjiitische heiligdommen. (...) Het geweld in Irak neemt nog steeds heel wat verschillende vormen aan, maar in Zuid-Irak zijn er een aantal vormen van geweld die specifiek in het oog springen. Uit de rapportering van de incidenten in 2011 blijkt dat milities vooral gebruik maken van doelgericht geweld: IED's en beschietingen waarbij meestal weinig slachtoffers vallen, terwijl het aantal dodelijke slachtoffers overwegend veroorzaakt wordt door bomaanslagen van diverse aard (vooral zelfmoordaanslagen en autobommen gericht tegen sjjiitische pelgrims en politie). Zoals in alle provincies vonden er in de Zuidelijke provincies demonstraties plaats, maar meestal gingen die slechts met weinig incidenten gepaard. In 2010 werd het Zuiden voor het eerst sinds lang opgeschrikt door een paar High Profile Attacks. Daarnaast komen in mindere mate ook mortier- en raketaanvallen voor. Dit type geweld doet zich sporadisch voor in Basra, meer bepaald op de Internationale luchthaven. De slachtoffers van geweld in Zuid-Irak bestaan vooral uit de resterende Amerikaanse aanwezigheid, zowel ondersteunende troepen als personen die deel uitmaken van de Provincial Reconstruction Teams en personen die werkzaam zijn bij de Iraakse veiligheidsdiensten. In mindere mate worden politici gevisieerd.”* (p. 25-26). In tegenstelling tot de aan het administratief dossier gevoegde SRB van 9 maart 2010, maakt de SRB van 30 november 2011 niet langer gewag van kidnapping, noch in de Zuidelijke provincies in het algemeen, noch in Basra in het bijzonder. De Raad stelt vast dat de informatie die de Raad erop dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hanteert gebaseerd is op een veelheid aan internationale bronnen en bronnen ter plaatse en dat verzoeker geen concrete elementen bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie vervat in hoger aangehaalde SRB van 30 november 2011 niet correct zou zijn.

2.6.2. Wat betreft de algemene veiligheidssituatie in Zuid-Irak in het algemeen en in Basra in het bijzonder, leest de Raad voorts in hoger aangehaalde SRB van 30 november 2011 als volgt: *“De situatie in Zuid-Irak is in 2011 stabiel gebleven en de teneur van de berichtgeving uit de Zuidelijke provincies blijft positief. De zuidelijke regio is veiliger dan de rest van Irak en het aantal incidenten blijft laag.*

Ondanks de sterk verminderde dreiging blijft de aanwezigheid van sjiiitische milities het grootste probleem voor de veiligheidssituatie in het Zuiden. De Iraakse veiligheidsdiensten zetten hun strijd tegen sjiiitische extremistische groepen onverminderd verder. De meeste sjiiitische groeperingen die vroeger behoorden tot het Mehdi-leger zijn minder gewelddadig geworden omwille van de reorganisatie binnen het Mehdi-leger en omwille van de druk die ze ondervinden van de Iraakse veiligheidsdiensten. Ze proberen nu eerder hun doel te bereiken via deelname aan het politieke proces dan via geweld. Sommige militante groeperingen zoals de Kata'ib Hizbollah (KH), de Promised Day Brigade (PDB) en Asa'ib Ahl al-Haqq blijven kleinschalige aanslagen organiseren in het Zuiden die hoofdzakelijk gericht zijn tegen de Amerikaanse aanwezigheid (Provincial Reconstruction Teams, ondersteunende troepen), ondanks de moeilijkheden die ze ondervinden bij het behouden van hun netwerken en de uitvoering van hun aanslagen. Sinds 2010 was er een stijging van het aantal aanslagen tegen de Amerikaanse aanwezigheid en de Iraakse veiligheidsdiensten. De KH en de PDB proberen hun beschadigde netwerken weer op te bouwen en duidelijk te maken dat ze wel nog degelijk tot geweld in staan zijn. Tijdens de onderhandelingen over het al dan niet verlengen van de aanwezigheid van Amerikaanse troepen na 31.12.11, probeerden deze sjiiitische milities via hun kleinschalige aanslagen te waarschuwen dat zij niet akkoord zouden gaan met de verlenging van de aanwezigheid van de Amerikaanse aanwezigheid. Hierbij werden vooral de Amerikaanse troepen gevisieerd. (...)

Uit de screening van de algemene rapporten blijkt niet dat we kunnen spreken van een noemenswaardige wijziging van de veiligheidssituatie in de Zuidelijke Provincies in 2011. Enkele van deze algemene rapporten maken zelfs helemaal geen melding van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak. Deze rapporten zijn nochtans afkomstig van organisaties die begaan zijn met de mensenrechten en de veiligheidssituatie in het land. Voor alle Zuidelijke provincies blijkt dat het aantal veiligheidsincidenten slechts tussen 0 en 2 incidenten per 10.000 mensen per jaar bedraagt. (...)

Aanslagen komen af en toe nog voor in het Zuiden en de meest noemenswaardige bomaanslagen in de Zuidelijke regio waren in 2011 hoofdzakelijk gericht tegen sjiiitische pelgrims. Deze sporadische aanslagen zijn steeds gelinkt aan de sjiiitische religieuze feesten en komen meestal voor in de provincies waar de sjiiitische religieuze heilighdommen zich bevinden (Najaf, Kerbala). (p. 5-7) (...)

Basra is ook in 2011 qua veiligheidssituatie relatief stabiel, maar veiligheidsincidenten vinden er nog plaats: Vooral de Internationale luchthaven van Basra was sporadisch het doelwit van raket- en mortiervuur. Hoewel die aanvallen meestal ondoeltreffend zijn kunnen ze investeerders afschrikken, daarom werd er een project opgestart in Basra met de naam "Basra Logistics City" dat voorziet in een veilige zakenruimte voor investeerders. De relatieve kalmte in Basra zorgt er voor dat heel wat IDP's naar Basra zijn teruggekeerd, maar voor zwakke groepen, zoals Christenen in Basra en IDP's is het heel moeilijk om aan een job te geraken. (p. 24)"

De Raad benadrukt dat artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, waartoe gelet op hoger aangehaalde informatie in hoofd van verzoeker niet kan worden besloten.

2.6.3. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofd een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

In acht genomen wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.7. De overige door verzoeker neergelegde documenten, met name zijn identiteitskaart, zijn nationaliteitsbewijs, een woonstbewijs, enkele foto's van zijn bulldozer, een foto van zijn broer An.(...) in zijn vrachtwagen, kopieën van de identiteitskaart van zijn vader, een woonstkaart van zijn vader, een voedselrantsoenkaart en een inschrijvingsbewijs van zijn bulldozer, zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen. Zij bevestigen immers enkel verzoekers identiteit en nationaliteit, zijn afkomst uit Basra en het feit dat hij met een bulldozer en zijn broer met een vrachtwagen reed, gegevens welke niet ter discussie staan, doch vormen geen bewijs van de door verzoeker aangehaalde feiten of de door hem beweerde vervolging.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.9. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,
mevr. A. VAN ISACKER,
mevr. M.-C. GOETHALS,

mevr. K. ROSIER,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

toegevoegd griffier.

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE